

σθῶσιν ἐπ' αὐτῶν, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅποιαν ἐπαρροήν ἐξασκεῖ ὁ φόβος ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰς ἐκ τούτων ἐτοποθετήθη εἰς τι δωμάτιον τῶν φυλακῶν καὶ ἐλέχθη εἰς αὐτόν, ὅτι κατὰδικός τις εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, τὴν προτεραίαν νύκτα ἐκ μαύρης εὐφλογιάς, καὶ ὅτι πιθανὸν καὶ αὐτός, νὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀσθενείας, καὶ νὰ ἀπέθνησκεν πρὸ τῆς πρωΐας. Ἡ πρόρρησης ἐπηλήθευσε, καίτοι οὐδεὶς ἀσθενῆς ἐξ εὐφλογίας, κατείχε ποτὲ τὸ δωμάτιον. Εἰς ἄλλον προσεδέθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ διὰ μανδηλίου, καὶ ὁ βραχίων αὐτοῦ συνεσφίχθη διὰ λεπτῆς ταινίας. Ἐλέχθη δὲ εἰς αὐτόν, ὅτι θὰ ὑφίστατο φλεβοτομίαν μέχρι θανάτου πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, πόσος χρόνος θὰ ἀπηρεῖτο διὰ νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος διὰ τῆς αἱμορραγίας ἐκ τινος μικρᾶς πληγῆς ἐπὶ τινος ἀρτηρίας τοῦ βραχίονος. Ὁ κατὰδικος ὑπέστη μικράν τινα μόνον ἀμυχήν, καὶ ἀπώλεσεν ὀλίγας σταγόνας αἵματος, ἀλλὰ ἐλήφθη ἡ πρόνοια, ὥστε ὁ κατὰδικος νὰ αἰσθάνηται ὕδωρ εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ αἵματος νὰ περιορῇ τὸν βραχίονά του, καὶ νὰ ἀκούῃ τοῦτο πίπτον ἐν τινι ἄγγειῳ. Ὁ κατὰδικος ἀπέθανεν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Τοιαύτη μεταχείρισις ἐννόμων πολιτῶν, ὑπ' οὐδενὸς βεβαίως ὑποστηρίζεται· ἀλλ' οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἀνεύρῃ λογικῶς σφάλμα τι ὁσάκις ὁ τρόπος οὗτος ἐφαρμόζεται ἐπὶ ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ἔχει ἤδη ἀπολέσῃ τὰ δικαιώματά της ὑπὸ τὸν νόμον. Τὸ αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν πολιτείαν τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν· ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθῃ παραμένων πιστός εἰς τὸν Θεόν, οὗτος θὰ ᾔτο ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν καταδίκην θανάτου, ἐὰν διέμενεν οὕτως, θὰ ἀπῆλανε δικαιώματα τινα, ὑπὸ τὸν Θεῖον Νόμον, τὰ ὅποια οὗτος δὲν ἀπολαμβάνει. Ὡς γένος, πάντες ἡμεῖς εἴμεθα ἔνοχοι ἁμαρτίας, καὶ πάντες καταδεδικασμένοι εἰς θάνατον. (Ρωμ. ε' 12). Ὁ δὲ Κύριος εὐηρεστήθη νὰ καταδείξῃ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ σοφίαν, μεταχειρισθεὶς τινὰς ἐκ τῶν ἐνόχων τούτων, κατὰ ἓνα τρόπον, ἄλλους δὲ ἐκ τῶν ἐνόχων τούτων κατ' ἄλλον τρόπον, —καθὼς οὗτος ἐξέλεγεν. Ἐχομεν ἤδη παρατηρήσῃ τοῦτο σχετικῶς πρὸς τοὺς Ἀμαληκίτας, καὶ Χεταίους, καὶ Χαναναίους, τοὺς ὁποίους ὁ Ἰσραὴλ διετάσσετο ὅπως καταστρέψῃ—τοῦ Ἰσραὴλ ὑποτυπῶντος τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου τοῦ μέλλοντος, τῶν δὲ ἐχθρῶν αὐτῶν ὑποτυπῶντων τοὺς ἐκουσίως ἁμαρτάνοντας καὶ ἐχθροὺς τῆς δικαιοσύνης τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Παρατηρήσαμεν δὲ τὴν ἰδίαν ταύτην ἀρχὴν ἐξεικονιζομένην ἐν τῇ καταστροφῇ τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Ἰερικοῦς καὶ διὰ τῆς καταστροφῆς ὑπὸ ἀσθενειῶν χιλιάδων ἐκ τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ διὰ τῆς τιμωρίας τοῦ Οὐζά, ὅστις ἀπλῶς ἐξέτεινε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἵνα συγκρατήσῃ τὴν κιβωτόν, παραβιάσας τὴν ἀγιότητα αὐτῆς καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου χρησιμοποίησις τοῦ Φαραώ, καὶ τῶν δια-

φόρων πληγῶν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ θανάτου τῶν πρωτοτόκων, τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ ἡ τελικὴ ἀνατροπὴ τῶν Αἰγυπτιακῶν δυνάμεων ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς διακηρύξεις ταύτας· διότι οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἦσαν καταδικασμένοι ὑπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀδικίας, ἐχρησιμοποιήθησαν οὕτως—ὅπως διαδοθῇ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅπως καταδειχθῇ ἡ δύναμις, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ τυπικοῦ αὐτοῦ λαοῦ Ἰσραήλ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀφ' ἑτέρου, ὁ Θεὸς ἐπέδειξεν ἄφθονον εὐνοίαν εἰς τινὰς ἐκ τῶν καταδικασμένων τούτων—Ἀβραάμ, Μωϋσῆν, καὶ ἄλλους—, χρησιμοποίησας αὐτοὺς ὡς τύπους τῶν καλῶν πραγμάτων, ἅτινα προετίθετο τελικῶς καὶ πραγματικῶς νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν τῷ προσεχεῖ μέλλοντι—καὶ τοῦτο, χωρὶς ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἀβραάμ, Μωϋσῆν, Φαραώ, καὶ ἄλλους ἐκ τῆς ἐν τῷ θανάτῳ συμμετοχῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἀφήσας τὸ ἔργον τοῦτο νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Ἀφοῦ κατανοήσωμεν σαφῶς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξήσκησε τὴν ὑπάτην αὐτοῦ κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν καταδικασμένων αὐτοῦ κτισμάτων, καὶ ὅτι ἐξέλεξε τινὰς ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὑποστῶσιν ἐκείνην τὴν πείραν καὶ ἄλλους ὅπως ὑποστῶσι ταύτην τὴν πείραν, καὶ ὅτι πάντα ταῦτα δὲν ἦσαν εἰ μὴ εἰκονικά τινα μαθήματα, προπαρασκευαστικά, καθὼς ὁ Ἀπόστολος λέγει, τῆς μεγάλης ἐκλογῆς τῆς νέας κτίσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ἥδη ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ἴδωμεν, ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον ὁ Θεὸς ἐπίεσεν ἢ παρεβίασε τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν εἰς οἵανδήποτε ἐκ τῶν ἐκλογῶν τούτων. Τοῦτο δὲ θέλει ικανοποιήσῃ ἡμᾶς, διότι θὰ ἦτο ἐναντίον τοῦ Θεοῦ προγράμματος νὰ παραβιασθῇ ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις. Ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, καὶ Μωϋσέως, καὶ ἄλλων, ὡς τύπων καὶ εἰκόνων, ὁ Θεὸς ἐξελέξατο ἄνδρας, τῶν ὁποίων αἱ διάνοιαι εὐρίσκοντο ἐν γενικῇ ἁρμονίᾳ πρὸς τὰ σχέδια αὐτοῦ καὶ ἀποκαλύψεις, καίτοι οὐδεμία δύναμις ἐξησκήθη ὅπως παραβιάσῃ αὐτοὺς καὶ δεσμεύσῃ, ἐὰν οὗτοι ἐπεθύμουν νὰ ἔπραττον ἄλλως πως. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐν τῇ ἐκλογῇ ἀνδρῶν, ὅπως ἐξεικονίσωσι τὸ ἀντίθετον μέρος καὶ τὰς ἀντιθέτους ἀρχάς, ὅπως ὁ Ἰσμαήλ, ὁ Ἡσαῦ, οἱ Χαναναῖοι, οἱ Σοδομίται, οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ Κύριος πάλιν μετεχειρίσθη ἀνθρώπους συμφώνως πρὸς τὰς φυσικὰς αὐτῶν τάσεις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐντυπώσωμεν εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς, καθὼς δὲν παρεβίασε τὴν θέλησιν τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Μωϋσέως καὶ ἄλλων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον δὲν παρεβίασε καὶ τὴν θέλησιν ἐκείνων οἵτινες ἔπραττον τὸ κακόν, καὶ ἀπεικονίζον πονηράς τινὰς ἀρχάς. Ὁ Κύριος ἀπλῶς πολιτεύεται μὲ

τὰς διαφόρους τάξεις, ἀναλόγως πρὸς τὰς κλίσεις αὐτῶν.

Ἐν τῇ περὶ τοῦ Φαραὼ διακηρύξει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐξήγειρε τοῦτον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τοῦτο ὡς σημαῖνον, ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμεν ὥστε ὁ Φαραὼ νὰ ἀποκτήσῃ κακὸν χαρακτήρα—ὅτι δηλαδή «ἐξήγειρεν» αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐννοιαν ὅτι τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀποκτήσῃ κακὸν χαρακτήρα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι μεταξὺ τῶν διαφορῶν κληρονόμων, τοῦ Αἰγυπτιακοῦ θρόνου, συμφώνως πρὸς τὰς συνηθείας τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὁ Θεὸς οὕτως διηυθέτησε τὰ πράγματα, ὥστε διὰ τοῦ θανάτου ἐνδιαμέσων τινῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας, νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ ἰδιότροπος οὗτος Φαραὼ, **διότι κατεῖχε τοιοῦτον ἰσχυρογνώμονα χαρακτήρα**, ὥστε ὁ κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰσραὴλ πόλεμος αὐτοῦ, νὰ προκαλέσῃ δικαίως τὰς πληγὰς—τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς προδιέταξεν ὅχι μόνον ὡς σημεῖα τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς πιστότητος αὐτοῦ πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τὰς γενομένας πρὸς τὸν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, ἀλλὰ προσθετικῶς, διότι αἱ κατὰ τῆς Αἰγύπτου πληγαὶ ἐκείναι, σκοπὸν εἶχον, ὅπως ὑποτυπώσωσιν ἐν τινι μέτρῳ, καὶ ἐξεικονίσωσι τὰς πληγὰς, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ Εὐαγγελικὸς οὗτος αἰὼν θὰ κλείσῃ—τὰς πρώτας τρεῖς καὶ τὰς «ἐπὶ τελευταίας πληγὰς». — Ἀποκ. ιε' 1.

Ἄλλ' ὁ ἰδιαιτέρος χαρακτήρ τῆς εἰκόνης ταύτης τοῦ Φαραὼ, ὅστις συγχίζει τοὺς πολλοὺς, εὐρίσκεται εἰς τὴν διακήρυξιν, ὅτι «Ὁ Θεὸς ἐσκήρυνε τὴν καρδίαν τοῦ Φαραὼ, ἵνα μὴ ἀφήσῃ τὸν λαὸν νὰ ἀναχωρήσῃ». Κατὰ πρῶτον τὸ τοιοῦτον φαίνεται, ὅτι ἀντιφάσκει πρὸς ὅσα εἵπωμεν ἀνωτέρω, δηλαδή, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐπεμβαίνει πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν. Πιστεύομεν ἐν τούτοις, ὅτι ἡ ἀσυμφωνία αὕτη δύναται νὰ συμβιβασθῇ, ὁπότε ἐνθυμηθῶμεν π ὥ ς ὁ Κύριος ἐσκήρυνε τὴν καρδίαν τοῦ Φαραὼ—ποῖον πρᾶγμα ἦτο ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ ἀποτέλεσμα. νὰ καθιστᾷ τὴν καρδίαν τοῦ Φαραὼ πλέον πεπωρωμένην. **Ἡ ἀγαθότης** τοῦ Θεοῦ ἦτο ἐκείνη ἣτις ἐσκήρυνε τὴν καρδίαν τοῦ Φαραὼ—ἡ προθυμία τοῦ Θεοῦ ὅπως εἰσακούῃ εἰς τὰς προσευχὰς αὐτοῦ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν πληγῶν, καὶ ὅπως ἀποδέχεται τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ νὰ ἀναχωρήσῃ—ἦτο τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐάν ὁ Θεὸς ἐπέμενεν εἰς τὴν πρώτην πληγὴν ἢ τιμωρίαν, ἕως οὔτου ὁ Ἰσραὴλ ἀφήνετο ἐλευθερὸς νὰ ἀπέλθῃ, ἢ μία πληγὴ θὰ ἦτο ἀρκετὴ ὅπως ἐπαφῇ τὴν ἀπελευθέρωσιν· ἀλλ' ὅταν ὁ Κύριος ἡλευθέρωνε τὸν λαὸν καὶ τὴν γῆν, ἀπὸ μιᾶς πληγῆς, ὁ Φαραὼ συνεπέραινεν ὅτι, ἡ πληγὴ παρῆλθεν καὶ ὅτι ἴσως οὐδεμία ἄλλη θὰ ἐπῆρχετο, καὶ οὕτως βῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὠδήγει αὐτὸν ἀκόμη περαιτέρω ἐν τῇ ἐπιδείξει τῆς ἐχθρότητος αὐτοῦ. Μὲ τὴν θεωρίαν ταύτην, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἐλευθερία τῆς θελήσεως τοῦ Φαραὼ τελείως

καταδείκνυνται, καὶ ὁ Κύριος ἀποδεικνύεται ἐλεύθερος πάσης ουνεργασίας μετὰ τοῦ κακοῦ. «Πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι τέλεια», ἔστω καὶ ἐὰν ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἄγει τοὺς ἀνθρώπους εἰς μετάνοιαν, δυνατόν συνήθως, ἔνεκα τῶν παρουσῶν ἀτελῶν καταστάσεων, νὰ ἐξασκῇ ἀντίθετον ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῶν.

ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΕΚΛΕΓΟΜΕΝΟΝ.

Ὅτι ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τὸν Ἰσραήλ, μεταξὺ πάντων τῶν ἔθνων τοῦ κόσμου, ὅπως εἶναι λαὸς αὐτοῦ, καὶ τύπος τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ, ἀνομολογεῖται εὐκόλως παρὰ πάντων τῶν Χριστιανῶν τῶν ἐξωκλειωμένων πρὸς τὰς Ἱεραφὰς αὐτῶν. Ἡ διὰ τοῦ Προφήτου Ἀμώς διακήρυξις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου (γ' 2) εἶνε λίαν ἐπίκαιρος, «Ὑμᾶς μόνον ἐγνώρισα ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς». Διὰ στόματος δὲ τοῦ Ἡσαίου (με'. 4) ὁ Κύριος λέγει πρὸς τὸν Κύρον τὸν Μῆδον βασιλέα, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἰσραήλ, ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας, «Διὰ τὸν Ἰακώβ τὸν δοῦλόν μου, καὶ τὸν Ἰσραήλ τὸν ἐκλεκτόν μου, σὲ ἐκάλεσα μάλιστα μὲ τὸ ὄνομά σου». Τὸ γεγονὸς ὅτι δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐν τῇ διακηρύξει ταύτῃ, τυπικὴν τινα ἐφαρμογὴν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ κατ' ὄνομα πνευματικοῦ Ἰσραήλ ἀπὸ τῆς μυστικῆς Βαβυλῶνος, δὲν παραβιάζει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ τυπικὸς Ἰσραήλ ἀναφέρεται ἐνταῦθα ὡς «ἐκλεκτός». Ὁ Ἀπόστολος διὰ τῶν σαφῶν καὶ πειστικωτάτων αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάβασιν τῆς Θείας εὐνοίας, ἀπὸ τὸν σαρκικὸν Ἰσραήλ, εἰς τὸν πνευματικὸν Ἰσραήλ, (ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς Ῥωμαίους κεφ. θ'-ια'.) καθαρῶς καταδεικνύει, ὅτι ἡ Θεία εὐνοία παρεσχέθη εἰς τὸν κατὰ σὰρκα Ἰσραήλ ἐπὶ τινα καιρὸν, τὸν τυπικῶς ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ—καίτοι ὁ Θεὸς προεγνόριζε, καὶ προεῖπε τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς εἰδικῆς εὐνοίας, καὶ τὴν εἰσαγωγὴν ἐτέρου πνευματικοῦ Ἰσραήλ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην τὴν παριστωμένην ὑπὸ τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ Ἀπόστολος δεικνύει πῶς ὁ Ἰσραήλ, ὡς τὸ παρὰ Θεοῦ εὐνοηθέν, ἢ ἐκλεγέν ἔθνος ἐπὶ τινα καιρὸν, ἔσχεν ἔνεκεν τούτου, «πολλὴν ὑπεροχὴν κατὰ πάντα τρόπον», ὑπὲρ πάντα τὰ γειτονικά ἔθνη τοῦ κόσμου· ὅτι εἰς αὐτοὺς ἀνῆκον αἱ ἐπαγγελίαι, ὅτι οὗτοι ἦσαν οἱ κλάδοι τῆς ἐλαίας· ὅτι ὁ Θεὸς ἀπέκοψεν ἀπὸ τῆς εὐνοίας αὐτοῦ μόνον ἐκείνους ἐκ τῶν φυσικῶν κλάδων, οἵτινες εὐρίσκονται ἐκτὸς πάσης ἁρμονίας πρὸς τὴν ρίζαν τῆς ἐπαγγελίας καὶ πρὸς τὸν κορμόν, τὸν παριστώμενον τυπικῶς ὑπὸ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ. Ὑποδεικνύει δὲ ὅτι «ὁ Ἰσραήλ δὲν ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζητεῖ, ἀλλὰ μόνον οἱ ἐκλεκτοὶ (οἱ ἄξιοι — Ἰωάν. α' 12,13) ἐπέτυχον τοῦτο, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτυφλώθησαν». Ἐνῷ δὲ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος ἀρχικῶς ἐξελέγη ὅπως δεχθῇ τὰς

ἐκλεκτωτέρας εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, ἐν τούτοις μόνον οἱ πιστοὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν κατάλληλον κατάστασιν καρδίας ὥπως γείνωσι πνευματικοὶ Ἰσραηλῖται ὁπότε ὁ καιρὸς διὰ τὴν εὐνοίαν ταύτην θὰ ἤρχετο. Οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ἐκλεκτοὶ ἐκ τοῦ ἔθνους ἐκεῖνου, εἰς τοὺς ὁποίους, μετὰ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος ἐκείνου, ἐπετράπη νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν οἰκονομίαν—νὰ διέλθωσιν ἐκ τοῦ οἴκου τῶν δούλων εἰς τὸν οἶκον τῶν υἱῶν. (Ἑβρ. γ' 5. Ἰωάν. α' 12). Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει ὅτι, ἡμεῖς οἵτινες ἐκ φύσεως εἴμεθα ἐθνικοί, «ξένοι καὶ ἀπηλλοτριωμένοι», τῶν διαθηκῶν τῶν ἐπαγγελιῶν τῶν γενομένων πρὸς τὸν τυπικὸν Ἰσραήλ, ἀνεπτύξαμεν ἤδη διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ πίστιν καὶ ὑπακοήν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ Ἀβραάμ, καὶ θέλομεν λογισθῇ ὡς ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀληθὲς σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, λαμβάνοντες τὴν θέσιν τῶν ἀποκοπέντων κλάδων, ἐν τῷ ἀρχικῷ σχεδίῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις ταῖς ἐν αὐτῷ περιεχομέναις. Καίτοι δὲ οἱ ἀποκοπέντες οὗτοι κλάδοι ἐθεωρήθησαν ὡς ἐχθροὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, ἐν τούτοις, ὅσον ἀφορᾷ «τὴν ἐκλογὴν, εἶναι ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας, ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ».—Ρωμ. ια' 28, 29.

Τοιοιτοτρόπως λοιπὸν πληροφοροῦμεθα, ὅτι χαρακτηρὲς τινὲς τῆς ἀρχικῆς ἐκλογῆς παραμένουσι μετὰ τοῦ κατὰ σάρκα Ἰσραήλ, παρ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἀπόρριψιν ὡς ἔθνους ἀπὸ τὰς πρωτίστας χάριτας ἐν τῷ Θεῷ Σχεδίῳ—τὴν ἀπόρριψιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς πνευματικὸς Ἰσραήλ. Ὅποταν αἱ πρὸς τὸν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ καὶ τοὺς προφῆτας ἐπαγγελίαι ἐκπληρωθῶσιν εἰς αὐτούς, καὶ γείνωσιν «οἱ ἄρχοντες» ἢ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς πνευματικῆς Βασιλείας ἐν πάσῃ τῇ γῇ, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ἀναμφιβόλως τὸ τοιοῦτον θέλει μεγάλως ἀποβῇ πρὸς ὄφελος πολλῶν ἐκ τῶν κατὰ σάρκα Ἰσραηλιτῶν, οἵτινες ἐπὶ τοῦ παρόντος εὐρίσκονται εἰς κατάστασιν ἀποξενώσεως καὶ σκότους. Οὗτοι θὰ δύνανται, καὶ θὰ ἔλθωσι περισσότερον εὐκόλως εἰς ἁρμονίαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἑαυτῶν ἀρχηγούς τοῦ παρελθόντος, παρ' ὅσον τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κόσμου. Καὶ τοιοιτοτρόπως ὁ Ἰσραήλ ὡς λαὸς θὰ καταλάβῃ καὶ πάλιν τὴν πλέον ἐξέχουσαν θέσιν μετὰ τῶν ἐθνῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Χιλιετηρίδος. «Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ». —Ρωμ. ια' 32.

Η ΕΚΛΕΚΤΗ ΝΕΑ ΚΤΙΣΙΣ.

Ἐρχόμεθα ἤδη εἰς τὸ πλέον σπουδαιότερον σημεῖον τοῦ θέματος ἡμῶν, ἐφωπλισμένοι ὅμως διὰ τινος γνώσεως ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐκλογὰς τοῦ παρελθόντος, καὶ διὰ τῆς κατανοήσεως ὅτι πολ-

λαὶ ἐξ αὐτῶν προετύπουν ἢ προεσκίαζον τὸ μέγα τοῦτο ἔργον τοῦ Θεοῦ—τὴν ἐκλογὴν τῆς νέας κτίσεως. Εἶδομεν ἤδη, ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη δὲν συνεπάγεται καὶ τὴν ζημίαν τῶν μὴ ἐκλεγέντων, ἀλλ' ὅτι ἀπεναντίας, ἡ ἐκλογὴ αὕτη ὑπονοεῖ τὴν εὐλογίαν τῶν μὴ ἐκλεγέντων ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ. Δυνάμεθα δὲ νὰ προσθέσωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὅτι οὔτε ἡ δικαιοσύνη οὔτε ἡ ἀγάπη θὰ ἠδύναντο νὰ παρεμβάλωσι πρόσκομά τι διὰ τὴν παροχὴν εἰδικῆς τιнос εὐνοίας εἰς τινας, ἥτις δὲν παρεσχέθη εἰς ἄλλους, καὶ ἐὰν ἀκόμη οἱ εὐνοηθέντες οὐδένα σκοπὸν εἶχον, ὅπως ὥσιν ἀγωγοὶ εὐλογίας εἰς τοὺς ὀλιγώτερον εὐνοηθέντας ἢ μὴ εὐνοηθέντας. Αὕτη εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξεως χάρις, ἡ εὐνοια· αὕτη συνεπάγεται τὴν ἐκτέλεσιν πράξεως τινὸς μὴ ἀπαιτουμένης ἢ ἐκζητουμένης παρὰ τῆς δικαιοσύνης, αἱ δὲ λέξεις αὗται, «χάρις» καὶ «εὐνοια» ἐπανελημμένως χρησιμοποιοῦνται ἐν ταῖς Γραφαῖς, σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν ταύτην τάξιν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος. «Διὰ χάριτος εἰσθε σεσωσμένοι», καὶ παρόμοια ἄλλα Γραφικὰ χωρία, παρέχουσιν ἡμῖν τὴν ιδέαν, ὅτι οὐδεμία ὑποχρέωσις ἐπεβάρυνε τὸν Ἰαντοκράτορα, ὅπως ἀπολυτρώσῃ οἰονδήποτε ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ ἀπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ παρὰσχῃ εἰς οὐδένα τὴν εὐκαιρίαν τῆς αἰωνίου ζωῆς τῆς ἀπολυτρώσεως· πολλῷ δὲ μᾶλλον οὐδεμία ὑποχρέωσις ὑφίστατο ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ πρὸς οἰονδήποτε ἐκ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄνω κλῆσιν, τὴν κατὰ τάξιν μελῶν ἐν τῇ νέᾳ κτίσει. Τὰ πάντα προέρχονται ἐκ Θείας εὐνοίας, —«χάριν ἀντὶ χάριτος» ἡ εὐνοια προστιθεμένη εἰς εὐνοϊαν.—καὶ ὅστις δὲν διατηρεῖ καθαρὰν τὴν σκέψιν ταύτην, οὐδέποτε θέλει δυνηθῇ καταλλήλως νὰ ἐκτιμήσῃ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤδη λαμβάνει χώραν.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος διαβεβαιοῖ ἡμᾶς, ὅτι ἡμεῖς ὡς τάξις «ἐξελέγημεν κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ Πατρὸς». Δὲν ἀρκεῖται ὁμῶς εἰς τὴν διακήρυξιν ταύτην, ἀλλὰ προχωρῶν λέγει, «διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ Πνεύματος εἰς ὑπακοὴν καὶ ραντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Α' Πέτρ. α' 2). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς προεγνώρισε τὴν νέαν κτίσιν ὡς τάξιν,—ὅτι προεγνώρισε τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ, ὅπως δικαιοῶναι τοὺς διὰ πίστεως, διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.—ὅτι προεγνώρισε ὅτι ἀρκετοὶ ἐκ τῶν τοιούτων θὰ ἦσαν ὑπήκοοι ὅπως συμπληρώσωσι τὴν τάξιν ταύτην, καὶ ὅτι θὰ ἀπέκτων τὸν ἁγιασμόν διὰ τῆς ἀληθείας. Οὐδὲν ἐν ταῖς Γραφαῖς ὑποστηρίζει Θεῖαν πρόγνωσιν τῶν ἀ τ ὁ μ ω ν, ἅτινα θὰ ἀποτελέσωσιν τὴν ἐκλεκτὴν τάξιν, ἐκτὸς μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶπομεν ὅτι ὁ Θεὸς προεγνώρισε τὸν Ἰησοῦν ὡς ἐκλεκτὸν αὐτοῦ. Δὲν πρέπει νὰ ἐννοηθῶμεν ὡς νομίζοντες ὅτι περιορίζομεν τὴν ἰκανότητα τοῦ Κυρίου ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὰ ἄτομα ἅτινα θὰ ἀπετέλουν τὴν ἐκλεκτὴν τάξιν, ἀλλὰ μόνον ὅτι, ὁποιαδήποτε καὶ ἐὰν εἶναι ἡ δύναμίς του, ὡς πρὸς ταύ-

την τὴν διεύθυνσιν, δὲν διεκήρυξεν ὅτι προτίθεται νὰ ἐξασκήσῃ τοιαύτην δύναμιν. Προδιέταξεν ὅπως ὁ Χριστὸς γείνη ὁ Λυτρωτῆς τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ἡ ἀμοιβὴ αὐτοῦ θὰ ἦτο ἐξῆψωσις αὐτοῦ ὡς τοῦ πρώτου μέλους—Κεφαλῆς, Κυρίου, Ἀρχηγοῦ τῆς νέας κτίσεως. Προδιέταξεν ἐπίσης, ὅτι εἰδικὸς τις ἀριθμὸς θὰ ἐξελεγετο μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως γείνωσι συγκληρονόμοι αὐτοῦ ἐν τῇ Βασιλείᾳ Του—συμμέτοχοι μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Νέᾳ Κτίσει. Ἐχωμεν δὲ πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὁ ὀριστικὸς καὶ ἀκριβὴς ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτῶν εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις πολλαχῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, (ζ' 4. ιδ' 1) δηλαδή, 144,000 «λελυτρωμένοι ἀπὸ τῶν ὀνθρώπων».

Ἡ ἐκλογὴ ἢ προδιάταξις ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅπως ὑπάρχει τοιαύτη τις ὁμὰς ἐκλεκτῇ, ὑποθέτομεν, ὅτι εἶναι ὁμοία ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς προδιατάξεως ὀρισμένης τινὸς ὁμάδος στρατιωτῶν ἐν τῷ Βρεττανικῷ στρατῷ, τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα, «Σωματοφυλακὴ τοῦ Βασιλέως» ἣτις ἀπαρτίζεται ἐξ ἀνδρῶν μεγάλου ἀναστήματος, καὶ εἰδικῆς ἀναπτύξεως τῶν διαφόρων ιδιοτήτων τοῦ ὕψους, βάρους, κλπ. ὄντων ἐκ τῶν προτέρων προωρισμένων, καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ μέλλοντος νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ὁμάδα, ὀριστικῶς καθωρισμένου, προτοῦ ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ παρόντα μέλη γεννηθῶσιν. Καθὼς δὲ τὸ Βασιλικὸν διάταγμα προδιέταξεν τὰ φυσικὰ ταῦτα προσόντα, καὶ τὸν ἀριθμόν, ὅστις θὰ ἀπετέλει τὴν ὁμάδα ἐκείνην, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ Βασιλικὸν διάταγμα τοῦ Δημιουργοῦ ὥρισε, καὶ περιώρισε τὸν ἀριθμόν, ὅστις θὰ ἀπετέλει τὴν νέαν κτίσιν τοῦ Θεοῦ, μὴ καθορίσαν τὰ φυσικὰ αὐτῶν μέτρα, ἀλλὰ τὰς ἡθικὰς ιδιότητας καὶ μέτρα τῆς καρδίας. Καθὼς δὲν ἦτο ἀναγκαῖον νὰ προσδιωρίζοντο τὰ ὀνόματα ἐκείνων οἵτινες θὰ ἀπετέλουν τὴν «Σωματοφυλακὴν τοῦ Βασιλέως», οὕτως δὲν ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως ὁ Δημιουργὸς ἡμῶν προσδιώριζε τὰ ὀνόματα ἢ τὰ ἄτομα, τὰ εἰς αὐτὸν εὐπρόσδεκτα, ὡς νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ, ὑπὸ τὰ μέτρα, καὶ τοὺς περιορισμοὺς τοὺς ὁποίους Αὐτὸς ἐξέθηκεν.

Τοῦτο δὲ ἰδιαιτέρως ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἀντίληψιν διὰ τινος Γραφικοῦ χωρίου, τὸ ὁποῖον πάντες ἐνθυμοῦνται, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον τὸ ἀναφέρουσιν ἡμιτελῶς, «Οὓς προέγνω, καὶ προώρισεν». Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, δὲν πρέπει νὰ ἱκανοποιῇται ταιουτοτρόπως, καὶ λαμβάνῃ μόνον μέρος τοῦ Θεοῦ λόγου καὶ ἀποχωρίζει τοῦτο ἀπὸ τῶν λοιπῶν, καὶ τῆς ὅλης ἐννοίας. Ὅταν ἀναγνώσωμεν καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χωρίου, καθὼς τοῦτο εἶναι γεγραμμένον, ὁλόκληρον τὸ ζήτημα διασαφίζεται ἐνώπιον τῶν διανοιῶν ἡμῶν:—«Οὓς προέγνω καὶ προώρισεν διημέροφους τῆς εἰκόνης τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς». —Ρωμ. η' 29.

Τοιοῦτος προκαθορισμὸς εἶναι πραγματικὸς διάφορος, ἀπὸ

ἐκεῖνον ὅστις γενικῶς κατανοεῖται, δηλ. ὑπὸ ἐκείνων οἵτινες προ-
 ασπίζουσι τὸ δόγμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ παρελθόντος. Συμφώνως
 πρὸς τὴν ἑαυτῶν ἀντίληψιν, καὶ διδασκαλίαν τοῦ χωρίου, τοῦτο
 πρέπει νὰ ἀναγινώσκη ὡς ἐξῆς:—Οὓς ὁ Θεὸς προεγνώρισε,
 τούτους καὶ προώρισε νὰ ἀποφύγῃ τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ νὰ
 ἀπολαμβάνωσιν αἰωνίους εὐλογίας ἐν δόξῃ. Πόσον διάφορος
 εἶναι ἡ θεωρία αὕτη ἀπὸ τὴν λογικὴν καὶ κατάλληλον ἐκείνην τὴν
 ὁποίαν παρουσιάζει ἡ γλῶσσα τῶν Γραφῶν! Ὁ Θεὸς προώρισεν
 ὅπως ὁ Μονογενὴς αὐτοῦ, εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς νέας ταύτης κτί-
 σεως, καὶ προδιέταξεν πρὸ μακροῦ χρόνου πρὶν ἢ καλέσῃ οἶον-
 δήποτε ἐξ ἡμῶν, ὅπως οὐδεὶς δύναται νὰ γείνη μέλος τῆς νέας
 κτίσεως, ἐὰν πρῶτον δὲν γείνη εἰκὼν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ. Πόσον
 ὠραῖον, πόσον λογικὸν εἶναι τὸ Γραφικὸν τοῦτο δόγμα τῆς ἐκλο-
 γῆς! Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν Σοφίαν, Δικαιοσύνην
 ἢ Ἀγάπην, μιᾶς τοιαύτης τιнос ἐκλογῆς, μετὰ τοιούτων περιο-
 ρισμῶν, ὡς τὴν ἀπόκτησιν χαρακτῆρος ὁμοίου πρὸς τὸν χαρακτῆ-
 ρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ διὰ τοιοῦτον μέγα ἔργον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
 ὁ Θεὸς προδιέταξεν; —ὅπως γείνωμεν συγκληρονομοὶ μετὰ τοῦ
 Χριστοῦ ἐν τῇ εὐλογίᾳ πασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς.

«ΚΕΚΛΗΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΘΕΣΙΝ ΑΥΤΟΥ».

(Ρωμαίους η' 28-30)

Ἐξετάζοντες τὸ χωρίον τοῦτο, δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν
 καλλίτερον, εἰ μὴ νὰ ἀκολουθήσωμεν προσεκτικῶς τοὺς λόγους
 τοῦ Ἀποστόλου καὶ τὰ λογικὰ αὐτοῦ ἐπιχειρήματα. Εἰς τὰ προη-
 γούμενα ἐδάφια (22,23) ἀναφέρει ποία εἶναι ἡ τοῦ Θεοῦ πρό-
 θεσις προσκαλέσαντος ἡμᾶς τὴν νέαν κτίσιν—ὅτι αὕτη προσεκλή-
 θη ἵνα λάβῃ μεγάλην εὐλογίαν, καὶ νὰ μεταδώσῃ ἐπίσης εὐλογίαν,
 καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, δηλαδή, εἰς τὴν στενάζουσαν κτίσιν, ἥτις
 συνωδίνει περιμένουσα τὴν φανέρωσιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ, τῆς
 νέας κτίσεως. (ἐδάφ. 21,22). Ὁ Ἀπόστολος κατόπιν προχωρῶν
 ὑποδεικνύει, ὅτι τὰ πάντα συνεργάζονται εὐνοϊκῶς διὰ τὴν τάξιν
 ταύτην, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς προσκαλεῖ διὰ τὴν Νέαν Κτίσιν· ὅτι
 αὕτη εἶναι ἡ σημασία τῶν παρουσῶν ἀπογοητεύσεων, δοκιμασι-
 ῶν, θλίψεων, ἐναντιώσεων τοῦ κόσμου, τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ Σα-
 τανᾶ—ὅτι αἱ δοκιμασίαι αὗται σκοπὸν ἔχουσιν, ὅπως ἐργασθῶσιν
 εἰς ἡμᾶς τοὺς εἰρηνικοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης, οἵτινες θὰ
 ἐξασφαλίσωσιν ἡμῖν «τὸ καθ' ὑπερβολὴν αἰώνιον βᾶρος δόξης»,
 εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐκλήθημεν, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον λίαν ἀρμοδίως φι-
 λοδοξοῦμεν. Ὁ Ἀπόστολος ἀνευρίσκει, μεθ' ἡμῶν τὰς προνοίας
 τοῦ Κυρίου, σχετικῶς πρὸς ἐκεῖνους οἵτινες ἐκλήθησαν, καὶ διὰ
 τοὺς ὁποῖους τὰ πάντα συνεργάζονται εὐνοϊκῶς. Δὲν πρέπει νὰ
 σκεπτόμεθα περὶ τῆς ἡμετέρας κλήσεως, ἐκτὸς ἂν αὕτη συνέχε-

ται καὶ συσχετίζεται μετὰ τοῦ Πρεσβυτέρου ἡμῶν Ἀδελφοῦ. Οὐδεὶς δύναται νὰ προηγηθῇ αὐτοῦ, διότι μόνον διὰ τῆς παρατηρήσεως καὶ ἐπακολουθήσεως εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ, θὰ δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι θὰ γείνωμεν συμμέτοχοι τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἡ προαπόφασις τοῦ Θεοῦ, ὅπως οἱ ἀδελφοὶ οὗτοι τοῦ Χριστοῦ, γείνωσιν εἰκόνες τοῦ Πρεσβυτέρου αὐτῶν Ἀδελφοῦ, ἐὰν οὗτοι θὰ ἤθελον νὰ γίνωσιν συμμέτοχοι τῆς Νέας κτίσεως, ἤθελον καταστήσῃ ἡμᾶς ἀπέλπιδας, ὅτι θὰ ἡδύνατο ποτὲ οἰονδήποτε μέλος τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας νὰ ἀφίχθῃ εἰς τὴν δόξαν ἐκείνην, ἐὰν μὴ ὁ Κύριος ἡμῶν δὲν ἐδείκνυνεν ἡμῖν ἀλλαχοῦ, λίαν σαφῶς, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πρόνοιαν αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι ἡ ἀδυναμία τῆς σαρκὸς τὴν ὁποίαν κληρονομοῦμεν, καὶ ἦν δὲν δυνάμεθα τελείως νὰ ὑποτάξωμεν, καλύπτεται ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τῆς ἀξίας τῆς θυσίας τοῦ Λυτρωτοῦ· ὅτι ὁ Κύριος δύναται νὰ συγχωρήσῃ ἡμᾶς, διότι δὲν εἴμεθα ἀπόλυτοι εἰκόνες τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ἐν σαρκί, καὶ ὅτι δύναται νὰ δεχθῇ ἡμᾶς, συμφώνως πρὸς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ, ἐὰν εὐρίσκη ἡμᾶς ὅτι εἴμεθα εἰκόνες ἐκείνου ἐν τῇ καρδίᾳ, τῇ προθέσει, τῇ βουλῇ. —τῆς ἡμετέρας θελήσεως ἐπιμαρτυρούσης τοῦτο. διὰ τῆς ὅσον ἔνεστι καλλιτέρας καταδαμάσεως τῆς σαρκὸς ἐκ μέρους ἡμῶν, καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, «διὰ τῆς ἀφθόνου αὐτοῦ χάριτος» καλύπτοντος τὰς ἀκουσίους ἡμῶν ἀτελείας.

Ἐξακολουθῶν τὴν περιγραφὴν τῆς τάξεως ταύτης τῶν κεκλημένων, τῶν οὕτω πως προωρισθέντων, ὁ Ἀπόστολος λέγει· «Οὓς προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσεν, οὓς δὲ ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν, οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασεν». Τὸ χωρίον τοῦτο συνήθως παρεξηγεῖται, διότι οἱ ἀναγνώσται γενικῶς νομίζουσιν, ὅτι ὁ Ἀπόστολος ἐνταῦθα χαράσσει τὴν Χριστιανικὴν πείραν, ὡς αὕτη συνήθως συμβαίνει—ἀκριβῶς καθὼς ὑπεδείξαμεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον—ἐνθα ἐξητάσαμεν, πῶς ὁ Χριστὸς ἐγένετο εἰς ἡμᾶς σοφία, δικαίωσις, ἁγιασμός, καὶ ἀπολύτρωσις· ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος ἐνταῦθα λαμβάνει τὴν ἑτέραν ὄψιν τοῦ ζητήματος, καὶ ἀρχίζει ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου. Οὗτος ἐνταῦθα ἐξετάζει τὴν ἐκκλησίαν, ὡς τελικῶς συμπληρωθεῖσαν, ὡς τὴν παρὰ Θεοῦ ἐκλεκτήν, ὑπὸ τὸν Χριστὸν τὴν Κεφαλὴν αὐτῆς—τὴν Ἐκκλησίαν, τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐν δόξῃ. Ἰστάμενος δὲ ἐκεῖ, ζωγραφίζει πρὸς τὰ ὅ π ι σ θ ε ν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς νεᾶς κτίσεως. Δεικνύει δὲ, ὅτι οὐδεὶς θέλει ἀφίχθῃ εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην θέσιν, τῶν ἐνδόξων ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, ἐκτὸς ἐκείνων, οἵτινες ἐκλήθησαν πρὸς τοῦτο διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅτι πάντες οἱ κληθέντες, πρέπει προηγουμένως νὰ δικαιωθῶσι· διότι ὁ Θεὸς καλεῖ, ἢ προσκαλεῖ οὐδένα ἄλλον, εἰ μὴ μόνον πιστοὺς ὅπως τρέξωσιν ἐν τῷ σταδίῳ, διὰ τὸ μέγα τοῦτο βραβεῖον. Οὗτοι δὲ οἱ δεδικαιωμένοι, πρέπει προηγουμένως, πρὸ τῆς δι-